

[Lilli Gyldenkilde]

greb, er, at man sætter fagbevægelsen ud af spillet, og det vil sige fagbevægelsens medlemmer. Det ønsker vi ikke. Vi ønsker, at de skal have magt i dette samfund, for det er dog det, der har ført arbejderne derhen, hvor de er i dag.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg skal tilgive både hr. Svend Auken og fru Lilli Gyldenkilde i kraft af deres unge alder, at de ikke er i stand til at huske tilbage i tiden.

Jeg har som socialdemokrat sammen med H. C. Hansen, sammen med Hedtoft, sammen med andre været med til at gennemføre fantastiske indgreb imod fagbevægelsens protest. Det er sket gang på gang. Det var ikke fagbevægelsen, der skulle bestemme, det var den socialdemokratiske gruppe, der mod en rasende Hans Rasmussen gennemførte disse ting. Det kan jeg godt huske, det har jeg været med til som en god socialdemokrat. Jeg skal ikke sige, at det er som en god socialdemokrat, jeg foreslår dette nu. Det er bare som en god borger, der har set udviklingen.

Jeg kan ikke tage mig af, at det skulle være så forfærdelig vigtigt, at man har været ude at snakke med fagbevægelsen og har fået at vide, at det vil den ikke have noget med at gøre, og har været ude at snakke med arbejdsgiverne og har fået at vide, at det vil de ikke have noget med at gøre. Skulle vi bøje os for det? Nej, ifølge grundloven er vi ikke bundet af nogen forskrift fra vælgerne og da slet ikke fra organisationerne. Vi er alene bundet af vores overbevisning, og vores overbevisning er: i denne situation er der kun dette at gøre.

Der er ingen, der har drømt om, at dette skulle hjælpe på arbejdsløsheden. Det er der ingen der har sagt. Det, vi taler om, er, at på kort sigt hjælper det på konkurrenceevnen. Det hjalp i 1979, det har regeringen selv præsenteret af, og det giver vi den ret i, og vi var stolte af at være med til det. Det hjælper på konkurrenceevnen, og det hjælper på længere sigt på beskæftigelsen.

Jeg vil gerne gentage en anden gammel sandhed, som jeg tror at dette ting og i hvert tilfælde den tidligere regering havde accepteret: man kan ikke på samme tid forbedre valutastillingen og beskæftigelsessituationen,

det lader sig ganske simpelt ikke gøre. Man må balancere, sådan at man ikke ødelægger den ene eller den anden af de to ting for meget. Det er en gammel sandhed, den må alle acceptere, og det handler også denne regering ud fra.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Erhard Jakobsen, at jeg også har været med til indgreb på arbejdsmarkedet, som udløste protester på arbejdsmarkedet. Det har jeg været, fordi jeg har det samme synspunkt som hr. Erhard Jakobsen, at når man har lyttet til folk, givet dem en chance for at ytre sig, så må man til syvende og sidst selv træffe sin beslutning.

Det, der er forskellen, hr. Erhard Jakobsen, mellem den tidligere regering og denne regering, er, at vi alene vide-mentaliteten nu hersker. Nu har man ikke tid til at snakke med hverken lønmodtagerorganisationerne eller arbejdsgiverorganisationerne, men man har tid til at sidde i dagevis og forhandle med landbrugets organisationer. Det er det, vi synes er skævt, og det er det, vi synes er urimeligt.

Til fru Lilli Gyldenkilde kun den bemærkning, at der er ingen tvivl om, at indgrebet i december 1979 også har haft positiv virkning på beskæftigelsen. De stigende arbejdsløshedstal, vi havde i 1980 og 1981, skyldes andre forhold, herunder den finanspolitiske stramning, der gennemførtes i foråret 1980.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg har to ting, jeg vil slå fast.

Det ene er det, som hr. Svend Auken nu fik fastslået om konkurrenceevneforbedringen, som jeg også i vidt omfang vil tilskrive det, der skete i december 1979.

Den anden ting er, at noget af det, fru Lilli Gyldenkilde talte om, hos mig efterlod et indtryk af, at vi i dette land har to slags borgere. Vi har borgere i almindelighed, og vi har alle sammen stemmeret, heldigvis, når vi har nået en vis alder, til folketinget og til øvrige politiske forsamlinger. Men derudover skulle der være en anden slags borgere, som via deres medlemskab af fagbevægelsen har en særlig ret til, en særlig forventning og et